

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

AMAZON:
jeden z nejlepších
thrillerů 2014

SPI SLADCE

KDYŽ VÁS OVLÁDNE POSEDLOST...

Bestseller · Prodáno přes milion výtisků

Rachel Abbottová

Spi sladce

Mladá fronta

Přeložil Milan Lžička

SLEEP TIGHT © Black Dot Publishing Limited, 2014

Translation © Milan Lžička, 2015

Cover design © Alan Carpenter

PROLOG

Dívka vyšla z hlučného, našlapaného baru s úsměvem na rtech, a když otvírala těžké dveře, jež vpustily dovnitř ledový závan studeného vzduchu, v uších jí ještě zvonily výbuchy smíchu. Otočila se a na všechny, kteří se snad dívali směrem k ní, houkla: „Dobrou!“, načěž se na rozloučenou zvedlo několik rukou, většina přítomných se však věnovala püllitrům nebo divokou gestikulací umocňovala některou část nejnovější zábavné historky vykládané každému, kdo byl ochotný naslouchat.

Dveře se za ní zabouchly a zadusily teplé žluté světlo i bujaré hlasy mladých lidí, kteří se dobře bavili. Kolem ní se rozhostila tmavá noc a nenadálé ticho ji udeřilo až fyzickou silou. Na okamžik zůstala nenmutě stát.

Byl počátek zimy. V chladu se celá chvěla, přitáhla si tedy šálu ke krku a založila paže, přitiskla si je k tělu, aby se zahřála. Bude si už muset pořídit nějaký kabát, který se jí bude líbit natolik, aby si v něm mohla vyrazit do společnosti. Pousmála se nad vlastní marnivostí a připomněla si, že to má domů jen čtvrthodinku chůze, takže když přidá do kroku, zanedlouho jí bude teplo.

Ticho se na okamžik rozptýlilo, to když se znovu otevřely dveře baru a světlo zevnitř rozlilo svou jantarovou zář po vlhkých chodnících. Zdálo se jí, že přes poryv hlasité hudby linoucí se z vyhřátého podniku zaslechl, jak kdosi zavolal její jméno, dveře se pak ale zase s bouchnutím zavřely a všechno opět ztichlo.

Těch pár chodců, kteří se v téhle části Manchesteru pohybovali po ulicích, si chvatně šlo po svém, mizelo v bočních uličkách vedoucích k jejich domovům. Kvůli mizernému počasí a štiplavé zimě, jež přišla záhy, patrně lidé raději zůstali dnes večer doma, a mohl se jim někdo divit?

Několik metrů před ní se zastavila jakási dvojice a začala se líbat. Dívka vzala hochu kolem krku, postavila se na špičky a celým tělem se k němu přitiskla – hned byla noc o něco vřelejší. Při pohledu na ně se znovu usmála a v duchu si pomyslela, jak je nádherné být zamilovaná.

S přítelem se teprve nedávno sestěhovali do jednoho bytu a ještě nikdy nebyla tak šťastná.

Došla na křižovatku s hlavní třídou a zastavila se na přechodu. Provoz nebyl příliš hustý, ale jelikož šlo o jeden z hlavních tahů vedoucích do Manchesteru i z něj, nikdy tam nebyl úplný klid.

Jakmile to šlo, přeběhla silnici a vydala se do poklidnějších ulic na druhé straně, pryč od internátů a moderní bytové výstavby. Byla přímo nadšená, když si našli bydlení ve starém viktoriánském domě – patřilo jim celé přízemí, a třebaže bylo stále maličko omšelé, už na tom pracovali. A nejlepší bylo, že se byt nacházel v půvabné a klidné ulici lemované stromy, což každé z budov propůjčovalo dojem soukromí.

Zabočila do první ulice. Parčík po její pravici byl zpravidla plný hrajících si dětí, v tuto noční dobu však zel prázdnotou, jediný pohyb měla na svědomí osamělá houpačka, jež se lehounce, nehlučně kývala.

Její boty bez podpatků nevytluzovaly na chodníku téměř žádný zvuk a dívka měla zvláštní pocit, že je odříznutá od zbytku světa. Vzhlížela k oknům domů, které mýjela, většinu však před pohledy chránily vzrostlé živé ploty a ta, která zahlédla, byla potměnělá a pokoje za nimi díky mrtvolnému odrazu pouličních lamp vyhlížely tajuplně opuštěné.

Přepadal ji pocit, že není sama. Ne že by ji o tom přesvědčil nějaký konkrétní okamžik – zašoupání podrážek, mihnutí temného stínu. Šlo o cosi docela jiného. Byl to pocit, že se jí do zad zabodávají čísi oči. Prostě to věděla.

Celá strnula a brnělo ji kašdičké nervové zakončení. Má vzít nohy na ramena? Anebo by to pro něj byl signál, aby ji začal pronásledovat a chytil? Nemá zabočit na něčí příjezdovou cestičku? Mohl by se na ni však vrhnout, než by došla ke dveřím.

Bude lepší, když dotyčný zjistí, že o něm ví? Kdyby se otočila a ohlédla, vyvolá to reakci? Neměla tušení.

On tam však byl. Nevěděla pouze, jak blízko.

Bez rozmyšlení rychle obrátila hlavu. Ulice byla liduprázdná. Takže za ní není? *Někde* ale být musí, to věděla jistě. Zadívala se k parčíku a přemýšlela o kývajícím se houpačce. Třeba teď kráčí vedle ní, skrytý za křovinami, jež tmavou, neosvícenou cestičku lemovaly.

Vtom jí hlavou bleskla vzpomínka z průběhu večera. Při všem tom smích a zábavě v hospodě zažila v jednu chvíli okamžik, kdy se cítila

nesvá. Rychle se na barové stoličce otočila, skoro čekala nevítanou přítomnost neznámého člověka stojícího pár centimetrů za jejími zády. Nikdo tam ale nebyl; nikdo se dokonce ani nedíval. A tak ten pocit zavrhla, ať ten nepříjemný dojem pohltí veselí večera a vymáčkne z něj život. Bylo to však totéž. Navlas stejně se cítila i teď.

Přímo před ní se nacházel vstup do parčíku. Pokud je uvnitř a jde po ní, udělá to právě tady. Měla pár vteřin na to, aby něco vymyslela. Hodlala se chovat, jako by se nebylo čeho bát, a jakmile dojde na úroveň branky, vzít nohy na ramena. A bude-li třeba, začne křičet.

Dva kroky, a bude tam. Uvolnila paže a svésila je podél těla. Před sebou už viděla nároží své ulice, panovala tam však ještě větší tma, tlusté kmeny stromů, které měla tak ráda, vrhaly na úzký chodník hluboké stíny a jejich černočerné větve splývaly s nočním nebem.

Raz, dva – a zdrhej.

Na otevřenou branku parčíku se neodvažovala podívat a přes dusot vlastních nohou a přerývaný dech ani neslyšela, zda ji někdo pronásleduje, či ne.

Od nároží už ji dělilo jen deset metrů, když se to stalo. Už tam téměř byla, téměř doma, téměř v bezpečí.

Zpoza posledního černého stromu se vynořila tmavá postava, zůstala stát, doširoka rozkročená, a čekala na ni.

PRVNÍ ČÁST

OLIVIA

Ponuré ticho v domě protne pronikavé drnčení zvonku u dveří a já přestanu rázovat sem a tam. Pocítím iracionální příval naděje. Mohl by to být Robert? Že by si zapomněl klíče? Vím však, že není. Vím přesně, kdo to je.

Je to policie a je tu proto, že jsem ji přivolala.

Měla jsem tušit, co by se mohlo stát. Měla jsem lépe chápat, co mi Robert sděluje vším vyjma slov. Už uplynuly tři hodiny od chvíle, kdy odjel s mými dětmi, a mně kvůli jejich ztrátě bolí kašdická kost i sval v těle.

Kde jsou moje děti?

Že by měli nehodu? Prosím, ne.

To pomýšlení mne udeří až fyzickou silou a na černé ploše za zavřenými víčky se mi zjevují živé obrazy. Zas oči otevřu, stále je však vidím na zadním sedadle Robertova vozu někde ve škarpe u zšeřelé silničky, kam je vytlačil jakýsi šílenec za volantem a kde leží a čekají, až je někdo najde. Vidím krev na jejich čelech a v duchu naslouchám, kdy se ozve jejich nářek, jen abych věděla, že jsou naživu. Nic však neslyším, jen ptačí cvrlikání linoucí se otevřeným okénkem auta. Roberta v té představě nevidím.

Byť jsou tyto výjevy děsivé a příšerné, ve skutečnosti nevěřím, že měli nehodu. V hloubi duše vím, že by za tím mohlo být něco jiného. Così daleko zlověstnějšího.

Když otevřu dveře, stojí v nich mladý ramenatý konstábl, v ochranné vestě a košili s krátkým rukávem působí statně a schopně. Vím, na co se mě bude ptát; už ten postup znám. Bude to stejné jako posledně.

Přemítám, jestli ví, kdo jsem. Ví, že Olivia Brookesová, která dnes volala, je táž osoba jako Liv Huntová, která volala před sedmi lety, když se jí ztratil přítel? Sejde na tom?

I po tolika letech mě kvůli té děsivé noci stále pronásledují zlé sny a pokaždé procitnu zbrcená ledovým potem. Přítel mi tehdy zavolaal s tím, že odchází z univerzitní laboratoře a že bude co nevidět u mě.

Pěšky to měl domů kousek, jenže ani po dvou hodinách stále ještě nedorazil. Byla jsem obavami celá bez sebe. Vzpomínám, jak jsem se tuli-la ke své holčičce a šeptala jí: „Tatínek už se brzo vrátí, miláčku.“ Ne že by tomu Jasmine rozuměla. Byly jí tehdy teprve dva měsíce. Tak jako tak to byla lež. Dan se nevrátil a já už ho nikdy nespatri-la.

Myslela jsem, že už nemůže být nic horšího než strach, jaký jsem poci-tovala tehdy v noci, ty hodiny čekání, kdy jsem dumala, co se asi mohlo mému milovanému Danovi přihodit.

To jsem se však mýlila, neboť tentokrát je to ještě daleko horší. Ten-tokrát se ten děs podobá tvrdému míčku, jenž mi bolestivě poskakuje v hrudníku, v hlavě, v břiše.

Policista chce samozřejmě slyšet podrobnosti. Chce pochopit, proč jsem tak neklidná. Děti jsou s otcem, tak se snad není čeho obávat, ne? Zkoušela jsem se mu dovolat na mobil? Na to snad ani nemusím odpo-vídat.

Robert odjel v šest. Že prý by rád vzal děti na pizzu. Bývala bych jela také, on ale trval na tom, že s nimi chce trávit víc času o samotě. Bože, nerada to přiznávám, ale byla jsem ráda. Vzhledem k tomu, jaké z něj mám pocity, jsem si říkala, že to bude dobrý nácvik na dobu, až už spolu nebudeme. A tak jsem je nechala odjet.

První hodinu bylo všechno v pohodě. Nečekala jsem, že by se vrá-tili, a tak jsem hledala, čím bych se zabavila. Věděla jsem, že Robert si pizzu nedá, že bude chtít povečeřet jen se mnou, až budou děti uložené. A tak jsem začala vařit čili – jedno z jeho oblíbených jídel – jako výraz díků za to, že je vyvezl.

Když jsem měla hotové všechno, co mě napadalo, vrátila jsem se do obýváku, připadal mi však nesmírně prázdný. S výjimkou doby, kdy děti spí, mám neustále aspoň jedno při sobě. Jasmine samozřejmě chodí do školy, ale Freddiemu jsou teprve dva roky, takže je celý den se mnou a Billy bývá v jeslích, ale jen dopoledne.

Dům mi přišel pustý, jako by z něj kdosi vysál všechn vzduch a zůstalo jen studené, tiché prázdno. Když jsem si obývák prohlédla jinýma očima – očima svého nového, odcizeného já –, došlo mi, jak ste-ri-lní prostor jsme vytvořili. Myšlenku neutrální palety jsme povýšili na zcela novou úroveň, a tak tam nikde není k vidění ani troška barvy či k nalezení jediný osobní předmět; ani jediná fotografie dítěte nebo nahodilá trefka zakoupená z náhlého popudu mysli. Každíčký obraz

se volil ne pro emoce, jež vyvolává, nýbrž kvůli tomu, jak jeho naprostá neutrálnost jednoduše splývá s neškodným okolím. Každíčká ozdoba se vybírala podle velikosti, tak aby se dosáhlo dokonalé rovnováhy. A Robert pochopitelně v tomhle pokoji nerad vidí hračky.

Kdo tady bydlí?

Mohl by to být kdokoliv. Možná byla pro Roberta tato výzdoba nevyhnutelným důsledkem toho, že až moc dlouho bydlel u mě v bytě, kde si bok po boku spokojeně žily oranžové stěny a smaragdově zelené přehozy. Ty barvy však vyzařovaly radost. Co člověku sděluje tenhle pokoj?

Nic.

Zodpověděla jsem všechny otázky, které mi policista položil. Už jsme si ujasnili, že na návštěvu k příbuzným či přátelům Robert po jídle děti neodvezl. Ani Robert, ani já příbuzné nemáme. Naši umřeli už před mnoha lety, když byla Jaz ještě malinká, a Robert otce nikdy nepoznal. Máma mu zemřela, když byl ještě dítě, a ani sourozence nemáme. To jsou chladná, tvrdá fakta, nikoliv rozhodnutí.

Ale jak mám vysvětlit, že mě nenapadá jediný přítel, kterého mohl s dětmi zajet navštívit? Jak k tomu došlo, že žijeme tak odloučeně? Tak samotářsky?

Já ale vím proč. Robert mě chce pro sebe. Nechce se o mě dělit.

Měla jsem tušit, že něco není v pořádku, když projevil přání vyrazit si s dětmi beze mě. Něco takového nikdy neudělal. Kéž bych tak bývala poslouchala, *opravdu* poslouchala, co říká, možná by se mi to podařilo celé včas zarazit.

„Olivie,“ prohlásil, „na tom, že chce táta vzít vlastní děti na pizzu, přece není nic divného, nebo jo? Vždyť někteří tátové ani nemají jinou možnost než vídat své děti o samotě.“

Snažil se mi Robert něco sdělit? Vytušil snad mé pocity? Kdyby šlo o kohokoli jiného než o Roberta, pomyslela bych si, že se možná – jen možná – smířil s tím, že bych ho mohla opustit, a tak se mi snaží dokázat, že všechno zvládne sám. Jenže ono o nikoho jiného nejde. Jde o Roberta a nic není jen tak.

V duchu jsem si prošla všechny myslitelné scénáře vysvětlující, kde by mohli být, a každý z nich mě naplňuje děsem. Nevím, který je horší: představa, jak mé děti někde leží zraněné, anebo ta druhá obava. Ta, kterou se neodvažuju vyjádřit slovy.

Je už jedenáct pryč. Pět hodin od chvíle, kdy jsem objímala v náručí Freddieho teplé tělíčko a vdechovala jeho sladkou vůni. Nesnesu pomyslení, že je zmatený. A Billy. Ten se zase potřebuje vyspinkat. Když je unavený, bývá mrzutý. A má rozkošná Jasmine už touhle dobou bude chtít být doma u mámy; nemá ráda, když nejsem nablízku, a na sedmi-letou dívku je až příliš přemýšlivá.

Pokud je Robert přiveze živé a zdravé, všechny své hloupé nápady o tom, že odejdu, pustím z hlavy. Naučím se pod tím neustálým dohledem žít, hlavně ať se mým dětem nic nestane.

Přivez je domů, Roberte.

Policisté prohledávají dům úplně stejně jako posledně, když jsem přišla o Dana, jako bych snad své děti někde schovávala. Obcházejí okolní domy, kde klepou na dveře a budí sousedy. Co viděli? Co vědí?

Přijíždějí další policajti. Tentokrát detektivové.

„Paní Brookesová?“ vytrhne mě ze zamyšlení čísi hlas. Vzhlednu do laskavých očí ženy, která nevypadá o moc starší než já, ale nejspíš bude, jelikož ji všichni oslovují madam.

„Nebude vám vadit, když vám budu říkat Olivie? Já jsem Philippa. Bohužel jsme už obtelefonovali všechny místní pizzerie, ale nikdo si nevzpomíná, že by vašeho muže a děti viděl.“

„Třeba si to rozmysleli a místo toho si zajeli na hamburger. To přece mohli, ne?“ chytám se stébka a všichni to víme.

„Proč jste nejela s nimi, Olivie?“

Jak na to můžu odpovědět? Prostě *nevím*. Nic takového ještě nikdy neudělal. Cítím, že si musím něco vymyslet, třebaže netuším proč.

„Robertovi připadalo, že jsem nějaká unavená a že by mi prospěl menší odpočinek. Snažil se mi pomoci.“

„Máte náročné zaměstnání? Proto jste byla unavená? Anebo vás tak trochu zlobily děti?“

Myslí si snad, že jsem svým dětem ublížila?

„Jsou to hodné děti – přísahám vám, že ano. A do práce nechodím. Starost o děti i o Roberta mě vytěžuje ažaž.“

Vlastně jsem nikdy nepracovala, nepočítám-li pár měsíců předtím, než se mi narodila Jasmine. A než mi skončila mateřská, požádal mě Robert o ruku a nepřál si, abych chodila do práce. Chtěl, abych zůstala doma, abych se o něj starala, a mně to naprosto vyhovovalo. Teď už ale nevím, proč jsem s tím rozhodnutím byla spokojená. Proč jsem se spokojila s tím, že nebudu vlastní paní.

Otázky nadále přší, ale já bych se na všechny nejradši rozkřičela. *Přestaňte se mě hloupě vyptávat. Najděte moje děti.*

„Omlouvám se, že vás o to musím poprosit, Olivie – ale mohla byste s jedním z mých lidí jít nahoru do patra? Rádi bychom, abyste překontrolovala, jestli dětem něco nechybí. Šaty, oblíbené hračky, knížky. Takovéhle věci, znáte to.“

Cože? civím na ni chvíli beze slova. *Proč by mělo cokoliv chybět?*

Zvednu se z kanape a připadám si jako žena tříkrát starší, než jsem, strnulé údy mají co dělat, aby unesly mou váhu. Netuším, co se jim honí hlavou, ale tohle je směšné. *Proč by mělo cokoliv chybět?* Ta myšlenka se mi třepotá v hlavě jako konfeta.

Jeden z detektivů jde za mnou do patra a mně připadá, že ho znám, ale nemůžu si vzpomenout odkud. Ne že by na tom záleželo. Rozhodnu se začít v pokojíčku u Jasmine, neboť vím, že bude uklizený, tudíž půjde snadno určit, zda je všechno na svém místě.

Dojdu k lůžku, nadzvednu přehoz a čekám, že na polštáři uvidím ležet Lottie, Jazinu hadrovou panenku. Ta tam však není. Prudce odhrnu příkrývku. *Kde je Lottie?* Ač je Jaz už sedm, dál ráda spí s Lottie v posteli, po panence však není nikde ani stopy. Zničeně pohlédnu na policistu, ten mě však jen pozoruje a mlčí.

Pomalou dojdu k šatní skříni. Skoro se mi ji ani nechce otevřít. Policista mě však pořád pozoruje. Zlehka vezmu za knoflík, jako by zdlouhavost toho úkonu měla změnit výsledek. Na polici chybí Jazin batůžek. Zničehonic se změním v divoženku, šoupu ramínky tam a sem, otevírám šuplíky.

„Nééé!“ běduju a protahuju tu jedinou slabiku ve dvacet. *Kam se poděly dceřiny oblečky?*

Slyším dusot po schodech, a ve dveřích se objeví Philippa. Dojde ke mně a vezme mě za ruku. Na nic se vyptávat nemusí – co se stalo, mi dokáže odečíst z tváře. Snažila jsem se to sama sobě nepřiznat, ale teď se musím podívat pravdě do očí.

Unesl mi děti.

Tom Douglas se znaveně zvedl od stolu a protáhl paže nad hlavou. Od chvíle, kdy jeho šéf, vrchní superintendant James Sinclair, odešel ze zdravotních důvodů předčasně do penze, už nebyla práce u Metropolitní policie stejná jako dřív. Nový vedoucí byl dobrý, ale na Tomův vkus se příliš zabýval čísly. A nešlo jen o to, že přísně hlídá rozpočet. Taková už je jeho práce. Tomovi připadalo, že nový vrchní superintendant chce pomocí čísel řešit i zločinnost, jako by se na ni podle předem stanoveného souboru kritérií dala uplatnit jakási magická formule.

Původně Tom místo u Metropolitní policie přijal proto, aby byl nablízku dceři Lucy. Jeho bývalá žena Kate po rozvodu zvedla kotvy a přestěhovala se do Londýna a on se vydal v jejích stopách. V mnoha směrech to byla jeho vysněná práce, ovšem londýnský život už se mu nijak zvlášť nezamlouval. Když se Kate rozpadl nový vztah, přesídlila i s Lucy zpět na severozápad Anglie, proto už zde Toma nic nedrželo, a navíc se mu po Lucy opět stýskalo.

Z opěradla židle si vzal koženou bundu a sebral klíče. V tuhle pozdní hodinu nebylo kolem příliš známek života, a přestože vábení jeho neosobního bytu nebylo nijak zvlášť lákavé, potřeboval se prospat. A taky si dát něco na zub; aspoň že vařit ho pořád baví. Začal přemýšlet, co by si mohl k pozdní večeři připravit.

Jen co zhasl stolní lampičku, rozdrnčel se mu telefon. Váhavě se chvílku na aparát podmračeně díval, věděl však, že jej bude muset zvednout – zvonícímu telefonu nikdy nedokázal odolat.

„Šéfinspektor Douglas.“

„Tome, to jsem ráda, že jsem vás chytila. Tady Philippa Stanleyová. Potřebovala bych pár informací, jestli máte minutku.“

Jakmile uvedla své jméno, vytušil Tom, že ho čeká dlouhá rozmluva, a tak si vytáhl židli, posadil se a bundu i klíče pohodil zpět na stůl. Krátce předtím, než odešel z Manchesteru, bývala Philippa v jeho týmu inspektorkou a mezitím u kriminálky vystoupala po žebříčku až do pozice vrchní inspektorky, stejné hodnosti, jakou zastával i on. Nedala se zastavit. Jednoznačně mířila výš.

„Zdravím, Philippo. Rád vás slyším. Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se.

„Budu z vás tahat rozumy ohledně jednoho starého případu – vlastně už je to sedm let. Prý vás tehdy vezl domů konstábl Ryan Tippetts, když dostal avízo, aby zajel vyslechnout jistou Olivii Huntovou, která nahlásila zmizení svého přítele.“

Tom věděl, že s Philippou nedojde na žádné přátelské řeči o životě – šlo jí jen o práci. Uměl si ji zcela jasně představit. Bude mít na sobě tutéž verzi „uniformy“ jako vždycky: bílou blůzu s rozhalenkou a decentním výstřihem, prostou tmavomodrou sukni a elegantní, leč praktické lodičky. Krátké tmavé vlasy bude mít zářivě lesklé a zastrčené za uši a tvář nenamalovanou, jen ústa lehce zdůrazněná rtěnkou. Odjakživa vypadala jako ze škatulky a žensky, veškerý případný sex appeal u ní ovšem přebíjelo pánovité vystupování.

„Kupodivu si na to opravdu vzpomínám, ano. To jméno už mi vypadlo, pokud jde ale o tu ženu, co myslím, tak měla malé dítě, které ne a ne přestat brečet, a stále trvala na tom, že se jejímu příteli něco stalo. Když Ryan zjistil, že je ten pohřešovaný muslim, začal se chovat, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Podle něj bylo jasné, že toho chlapa najdeme zmláceného někde v uličce – což se samozřejmě nestalo. Za takové jednání jsem mu dal pořádný kartáč a té dívce jsem se omluvil. Co potřebujete vědět?“

„Ráda bych slyšela, jaký jste z ní měl dojem – z té dívky,“ odvětila Philippa.

„Proč? Co se stalo?“ podivil se Tom. Bylo to už dávno a všechny podrobnosti budou zajisté ve spisech, jenže Philippa by se neptala jen tak.

„K tomu se dostanu – nechci ovlivnit váš úsudek. Povězte mi, na co se pamatujete, a já vám pak vysvětlím, proč to chci vědět. Mimo chodem jsem si o tom chtěla promluvit i s Ryanem. Už je z něj detektiv konstábl, i když Bůh ví, kdo tohle udivující rozhodnutí přijal. Má krapet přemrštěný názor na vlastní zneužnanou genialitu, ale přesto je to stejný budižkničemu, jako byl vždycky. Tak mě napadlo, že bych se něčeho přínosného mohla nadít spíš od vás.“

Tom si nebyl jistý, zda ho Philippa zahrnuje falešnou chválou či co, rozhodl se však na to nedbat, jelikož nešlo o případ, na který by jen tak zapomněl. Ne přímo kvůli oné noci – ale kvůli tomu, co se stalo pak.

„Jak už jsem řekl, poprvé jsem se s ní setkal, když k nám volala, že se nevrátil domů její přítel – myslím, že to byl Íránec. Ještě ale nebylo zas až tak pozdě, tak jsme si říkali, že se třeba jenom zapomněl v hospodě a vrátí se brzo nad ránem s provinilým a omluvným výrazem. Jenže ten chlápek prý přísně dodržoval zákaz pití alkoholu, který mu předepisovala jeho víra, a proto ta dívka věděla, že je za tím něco jiného. Zaregistrovali jsme ho coby pohřešovaného, ale po kratším pátrání jsme zjistili, že došlo k pohybům na jeho kreditce. Koupil si lístek na vlak z Manchesteru do Londýna a ještě té noci si zarezervoval letenku do Austrálie. A taky jí myslím poslal esemesku, že se jí prý omlouvá. Odeslal ji někde v okolí Heathrow. To si budete moct ověřit. Pokud si pamatuju, tak ten rezervovaný let nestihl – koupil si ale flexibilní letenku, takže mohl odletět kdykoliv, a jakmile se Olivii ozval, nebyl už důvod po tom dál pátrat.“

„Všechno to odpovídá tomu, co máme v záznamech. Vy máte ale pamatováka, Tome.“

„Víte,“ odvětil Tom se smíchem, „asi bych si to nepamatoval až tak jasně, kdyby o pár měsíců nato nefigurovala v dalším případě, který jsem dostal na stůl. Předpokládám, že víte, co se stalo pak?“

„Spis jsem četla, ale poslechnu si to od vás.“

Tom se odmlčel. V duchu si náhle Olivii Huntovou vybavil – v uplakané tváři výraz tak zkormoucený, že mu připadalo až absurdní ji vyslýchat, leč současně nevyhnutelné.

„Prodala svůj byt a chystala se přesídlit k rodičům – spíš z nutnosti, myslím, než z touhy. Každopádně v den, kdy se měla stěhovat, přijela k rodičům domů a zjistila, proč táta pořád nepřijíždí s dodávkou, kterou si na přesun jejích věcí pronajali. Našla matku i otce mrtvé v posteli. Otrava oxidem uhelnatým kvůli vadnému bojleru a ucpanému přívodu vzduchu, jak se ukázalo. Vyšetřovali jsme to a Olivii jsme si proklepli velice důkladně. Aby během pouhých několika měsíců přišla o přítele i o rodiče, nám připadalo víc než podivné – zvláště proto, že onen přítel složil na ten byt značnou zálohu, a to na její jméno, a navíc byla jedinou dědičkou z poslední vůle rodičů. Ministerstvo zahraničí se snažilo vystopovat rodinu toho přítele – tuším, že se jmenoval Dan?“

„Danuš Džahander,“ doplnila ho Philippa.

„Ano, to je ono. Chtěli zjistit, jestli se rodině neozval. Vzhledem k tomu, jaké mezi Británií a Íránem panují vztahy, to nebylo zrov-

na jednoduché, takže mám za to, že se nedozvěděli nic tím ani oním směrem. Olivia byla už tak v šoku z toho, že ji přítel nechal i s malým dítětem, ale když jí umřeli rodiče, dočista se sesypala. Otec byl prý bezpečností přímo posedlý a podobné neštěstí nemělo logiku.“

„Nic se ale neprokázalo – ani jí, ani nikomu jinému.“

„To je pravda,“ přitakal Tom. „Patrně šlo prostě o nešťastnou náhodu. Olivia byla úplně na dně. Toho rána dokončila prodej bytu a u rodičů v domě zůstat nemohla – a ani nechtěla. Musela se navíc starat o děcko, vzpomínám si ale, že člověk, který od ní byt koupil, jí nabídl, ať v něm dál zůstane. Mohl bydlet někde jinde, a tak ji myslím nechal nastěhovat zpátky. Víc si toho o něm ale nepamatuju.“

„Jmenoval se Robert Brookes. Nakonec se s ní oženil.“

„Takže z toho vzešlo něco pozitivního,“ podotkl Tom s úsměvem. „Ale všechny tyhle informace jsou ve spisech. S čím vám můžu pomoci?“

„Potřebuju vědět, co se vám honilo hlavou. Ne co naznačovaly důkazy, ale co jste si myslel o Olivii, nakolik jste jí důvěřoval a jak dobrá herečka to třeba podle vás byla.“

„Fajn, ale budete mi muset říct proč,“ odvětil Tom.

„Protože jsem teď tady u ní. Tentokrát zmizel její muž – Robert Brookes – i její tři děti.“

Chtěl jsem slyšet o Robertovi, porozumět našemu vztahu. Jak jim to mám ale vysvětlit, když to nedokážu pochopit ani já sama? Víím jenom to, že mě Robert v krušných chvílích mého života před vším uchránil. Nejprve jsem přišla o Dana a pouhé dva měsíce nato i o rodiče. Zemřeli. Oba.

Nevím, co bych si bývala počala, kdyby mi Robert v tu chvíli nevstoupil do života. Tehdy to pro mě byl prakticky neznámý člověk. Byl to prostě někdo, kdo si ode mě koupil byt, jako by však nějak chápal, co potřebuju, a provedl mě nejhorším obdobím života.

Od chvíle, co Dan zmizel, jsem proplouvala dny jak náměsíčná. Tím jediným, co pronikalo mlhou mé zmatenosti, bylo uvědomění, že musím prodat byt, v němž jsme s Danem bydleli. Sama jsem si ho dovolit nemohla a každičkový jeho kout mi jej připomínal: nábytek, který jsme spolu kupovali po vetešnictvích a bleších trzích, ohavná světlorůžová barva, kterou jsme vymalovali kuchyň, jelikož byla zadarmo. Každíčké zákoutí skrývalo nějakou vzpomínku. Neměla jsem však na vybranou. Musela jsem se s Jaz vrátit domů k našim, a přestože jsem je měla ráda, netušila jsem, jak to tam zvládnou.

Když Robert toho mrazivého dne přijel, aby se do bytu nastěhoval, pořád jsem tam byla, stála jsem v předsíni s Jaz v golfkách, svoje krabice všude kolem, a čekala, až dorazí táta. Můj táta, kterého, jak se ukázalo, už jsem nikdy neměla spatřit.

Zdálo se, že je Robert jediný, kdo ví, co si v takovou chvíli počít. Nechal mě v bytě dál bydlet a sám ještě několik měsíců zůstal ve svém starém příbytku. Nechtěl ani slyšet o tom, že bych si hledala nějaké jiné bydlení, a když se už konečně musel nastěhovat, přenechal nám pokoj pro hosty. Dokonce za mě zařídil i pohřeb a prodej bungalovu mých rodičů.

Vím, že bych měla být vděčná, a také jsem. Vůbec nevím, jak bych si bez něj tehdy poradila, ovšem to, jak mlčky neustále vyžaduje chválu a uznání za všechno, co pro nás dělá, už mě vyčerpává.

A pořád mě pozoruje, dívá se na mě. Dokonce ani když děti dělají hlouposti a rozesmávají mě, nedívá se na ně. Upírá pohled na mě

a usmívá se, když se usmívám já. Když vycházím z místnosti, sleduje mě přitom. Cítím, jak civí. A když se vrátím, pořád se kouká na dveře, jako by od nich vůbec neodvrátil zrak.

Proto taky nemáme přátele. Při těch nemnoha příležitostech, kdy jsem se snažila sblížit s jinými páry, ze mě Robert nespouštěl oči. Když se dám do řeči s ženou, chce vědět, co jsem jí řekla, a cestou domů musím snášet výslech, dokud mu vše nepřevyprávím do posledního slova. Když se dám do řeči s mužem, během několika vteřin je u mě.

Poprvé po mnoha letech se mi stýská po Sophii. Sophie pro mě bývala téměř jako sestra a hlavou mi jako zářivě bílé světlo bleskne živá vzpomínka na její oči kypící smíchem – a během vteřiny opět zmizí.

Když jsem poznala Sophii, vtáhla mě do svého světa a všechno bylo najednou zábavnější; život se stal naším dobrodružstvím. Skutečně jsem si myslela, že budeme kamarádky už navždycky, jenže Sophie ze všeho nejvíc toužila narukovat do armády a pár týdnů po absolvování univerzity už zamířila do Sandhurstu, kde začala s výcvikem. Zničehonic už nebyla součástí mého každodenního života a její místo nikdy nikdo nezaplnil.

A tak tu teď stojím sama a myslím jen na jedno.

Kde jsou moje děti?

*

Cítím, že jsou policisté čím dál znepokojenější. Je dopoledne a vypadá to, že od včerejší noci nedošlo k žádnému posunu. Třesu se a ne a ne přestat. Ruce mám vlhké a nemotorné, a kdykoli se mi někdo snaží dělat chutě na kafe nebo čaj, musím odmítnout, protože bych hrnek asi ani neudržela. Ovzduší se změnilo. Je daleko naléhavější a já vím, že si o mé děti dělají vážné obavy.

Philippa mi už sdělila, že prověřují kamery na hlavních silnicích první třídy. Víam, jak je klíčových prvních čtyřiaadvacet hodin, ona je však tak laskavá, že mi to nepřipomíná.

Když zjistili, že dětem chybí některé oděvy, začali se mě vyptávat na pasy. Nejspíš mají za to, že je unesl a odvezl ze země coby součást jakési absurdní bitvy o opatrovnictví. Žádné pasy však nemají, ani já ne. Na exotické dovolené nejezdíme. Líbí se nám na Anglesey, ostrově u pobřeží severního Walesu. Je to jen pár hodin jízdy a už to tam známe.

Philippa si ke mně znovu přisedla. Když to udělá, zmocní se mě obavy. Tak nějak vždycky počítám, že přijde špatná zpráva.

„Olivie, myslím, že nadešla chvíle uvědomit o vašich dětech tisk. Víím, že jsou s otcem, zatím se nám ho však nepodařilo vypátrat. Včera večer jste nám dala fotografii všech tří, ale nemohla byste nám prosím najít nějaké další snímky? Hodilo by se mít k dispozici kromě skupinových záběrů i nějaké samostatné.“

Vstanu, doufám, že mě nohy udrží, jdu ke kredenci a vytáhnu krabici s fotkami. Nevím, jestli se na ně zvládnou dívat, protože když si své děti představím, vidím jen bolest. Kdyby měly nehodu, někdo už by je určitě našel, ne? Možná mé děti leží někde ve špitálu, pláčou po mně a diví se, jak to, že tam nejsem. Ale proč si tohle vůbec myslím? Víím, že o žádnou nehodu nejde.

Odnesu krabici k jídelnímu stolu, kdosi však nechal na zemi povalovat zmuchlaný kabát a já o něj ve svém nemotorném, roztěkaném stavu zakopnu. Zachytí mě právě včas, fotky se ale rozletí na všechny strany.

Muže, jenž mě chytí za ruku, poznávám. Prve jsem tomu nedokázala přijít na kloub, ale byl to jeden z policistů, kteří přijeli, když se tehdy v noci nevrátil Dan domů. Ten, který se mi nezamlouval; ten, který hledal pod postelemi i ve skříních, jako by se tam snad mohl Dan schovávat. Nejspíš je to všechno součást jejich pracovního postupu. Jak se jmenuje, mi vypadlo, až jsem zaslechla, jak Philippa říká: „To je váš kabát, konstáble Tippettsi?“

Tippetts. To sedí. Na tom jménu je cosi zlověstného a k tomu má kryší obličej se špičatým nosem a očima jak trnky. Nemůžu si pomoci, ale jsem ráda, že to tu nemá na povel on.

Odvrátím pohled od jeho tváře k nepořádku po celé podlaze. Byť jde o banalitu, málem se z toho zhroutím, a tak se přichytím opěradla pohovky. Z chaosu na zemi se na mě usmívají fotografie mých dětí.

Navrchu leží Danušův snímek. Tak dlouho jsem se snažila na jeho fotku nedívat, a teď se zatajeným dechem hltám každíčký jeho rys. Vlnité černé vlasy spadající těsně pod límec a sčesané z obličej, tmavohnědé oči jiskřící smíchem a kyprá ústa usmívající se na půvabnou dívku s dlouhými plavými vlasy a zářivě modrýma očima, jež má na hlavě krémovou bekovku s lesklou sponou na straně.

Philippa se zadívá nejdřív na mě a pak na fotografii.

„To jste vy, že?“ sotva zakrývá v hlase úžas. Ano, to jsem byla já.

Tou dobou jsem byla pokrývkami hlavy trochu posedlá a snažila jsem se přesvědčit Sophii, aby je nosila taky – dokonce jsem se nabídla, že jí půjčím svůj oblíbený černý klobouk, ona se však nechala slyšet, že pokud si někdy něco na hlavu narazí, a to i tak pouze pod nátlakem, bude to důstojnická čepice.

Zničehonic mi došla jedna věc: nejenže se Robert nikdy nesetkal se Sophií, ale dokonce se nikdy nesetkal ani s Liv – znal pouze Olivii, tedy rozumnou, tuctovou podobu mého já.

Dívám se na Danušovu fotku. Co by si asi pomyslel o osobě, která teď před ním stojí? Vlasy mám pořád dlouhé, byť oslnivý blondatý odstín vybledl do příjemně světlehnědého. Tatam je i má stará posedlost zvolit si vždy ty nejkřiklavější, nejbarevnější sluneční brýle, spolu s mou zálibou v nebezpečí a vzrušení. Se Sophií jsme se něco navyváděly nejružnějších šíleností a Dan nás obvykle zpovzdálí povzbuzoval – zkoušely jsme všechno, počínaje seskoky volným pádem pro charitu a konče bungee jumpingem z mostu. Teď mi však dochází, že jsem se spokojila s průměrností. Jak jsem to mohla dopustit? Jak jsem mohla ztratit sama sebe?

Vzadu v hlavě slyším slabý hlásek, který mi říká, že pokud se mi děti vrátí – ne, až se vrátí –, musím být zas taková jako dřív. Musím objevit způsob, jak znovu najít sama sebe. Možná tím nenápaditým sucharem není nakonec Robert.

Zastrčím Danušův snímek do kapsy džínů. Pochybuju, že by Robert chtěl tuhle fotku vidět, až se vrátí domů. On se totiž vrátí – musí.

*

Nechce se mi věřit, že jsem spala. Odmítla jsem si jít lehnout do ložnice, přestože byl obývák plný mluvících lidí. Nejspíš mě však přemohla únava – anebo mé tělo už prostě nesneslo víc stresu.

Procitám za zvuku pokynů, jež prší na všechny v pokoji. Zničehonic v něm místo pozvolných, rozvláčných, tlumených tónů znepokojení vládne zvýšený pocit vzrušení.

„Tu tiskovku zrušte. A nic jim neříkejte, budeme je informovat pak.“

Zřejmě si neuvědomili, že jsem vzhůru, ovšem dojem naléhavosti mě pobízí, abych ze sebe setřásla poslední pozůstatky spánku. Dutá